

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 497/2021
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радомира Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 184/20 од 17.12.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 44/21 од 15.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радомира Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 184/20 од 17.12.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 44/21 од 15.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К 184/20 од 17.12.2020. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим за извршење по једног кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ и осуђени на новчане казне у одређеним износима од по 20.000,00 динара, које су дужни платити у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени не плате наведене новчане казне у одређеним роковима суд ће исте заменити казнама затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљена ББ обавезана је да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а приватном тужиоцу АА трошкове кривичног поступка у износу од 169.210,00 динара, док је окривљени АА такође обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а приватној тужилји ББ трошкове кривичног поступка у износу од 169.210,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом на основу одредбе члана 422. тач. 3) ЗКП према окривљеном ВВ одбијена је оптужба да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ па је приватна тужилја ББ обавезана да окривљеном ВВ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 83.625,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 44/21 од 15.03.2021. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљене ББ, адвоката Драгише Радовановића и Ивана Максимовића и браниоца окривљених АА и ВВ адвоката Радомира Јовановића и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији К 184/20 од 17.12.2020. године.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Радомир Јовановић, поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ, па је у седници већа која је одржана без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказу на ком се не може заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава исказ унука окривљене ББ - сведока ГГ од 15.07.2020. године који је прочитан током поновног суђења на главном претресу од 02.12.2020. године, иако сведок као сродник окривљене по крви у правој линији (члан 94. став 1. ЗКП) уопште није позван на главни претрес. На наведени начин првостепени суд је према наводима захтева, поступио супротно одредби члана 406. став 2. ЗКП те је стога првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП с обзиром на то да је искључиво заснована на исказу наведеног сведока.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног по оцени Врховног касационог суда су неосновани.

Стоје наводи захтева да је првостепени суд након укидања пресуде К 286/19 од 15.07.2020. године, током поновног суђења, у доказном поступку на главном претресу од 02.12.2020. године, прочитао исказ сведока ГГ са главног претреса од 15.07.2020. године, супротно одредби члана 406. став 2. ЗКП. Међутим, на овај начин првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је апсолутног карактера и довела би до укидања првостепене пресуде како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту браниоца окривљеног.

Битна повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати, осима ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Из списка предмета произилази да првостепена пресуда не заснива само на исказу сведока ГГ, већ и на другим доказима изведеним током поступка, конкретно исказима ББ и АА па су стога наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду одредабе кривичног поступка члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, неосновани.

По оцени Врховног касационог суда захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног неоснован је и у делу у ком се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се указује да у изреци првостепене пресуде нису наведена сва законом прописана битна обележја кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ и то конкретно у погледу радње извршења будући да се у изреци након навода „Је..м ти сестру и мајку, сада ћеш да видиш“, даље не наводи да је окривљени АА таквом радњом „увредио“ већ извршио „атак на част и углед“.

Чланом 170. став 1. КЗ прописано је да кривично дело увреде чини онај ко увреди другог.

Из изреке правноснажне пресуде Основног суда у Куршумлији К 184/20 од 17.12.2020. године, произилази да је у месту и на време ближе описаним у изреци пресуде, окривљени АА, у стању урачунљивости, са умишљајем, увредио приватну тужиљу ББ на тај начин што јој се без икаквог повода и разлога, обратио речима „Је..м ти сестру и мајку, сада ћеш ти да видиш“, којом радњом је извршио атак на част и углед приватне тужиље, при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење.

Имајући у виду наведено Врховни касациони суд налази да се у радњама окривљеног АА стичу сва субјективна и објективна обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ те су супротни наводи браниоца окривљеног АА, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, неосновани.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић